

Сто година руске цркве Свете Тројице у Београду

У недељу, 17. новембра 2024. године, Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је служио свету архијерејску Литургију у руској цркви Свете Тројице на Ташмајдану, Подворју Московске Патријаршије у Београду.

Светејши Патријарх је том приликом осветио нови живопис руског храма који већ сто година краси српску престоницу. Његовој Светости су саслуживали: Митрополит волоколамски г. Антоније, председник Одељења за спољне црквене везе Московске Патријаршије; Преосвећени Епископ ремезијански г. Стефан, викар Патријарха српског и старшина Подворја Српске Православне Цркве у Москви; архимандрит Нектарије, главни секретар Светог Архијерејског Синода Српске Православне Цркве; архимандрит Михаило, игуман манастира Јовање; протосинђел Сава из Епархије нишке; протојереј Виталиј Тарасјев, старшина Подворја Московске Патријаршије у Београду; протојереј Николај Балашов, саветник Патријарха московског и све Русије; протојереј Ђорђе Стојисављевић, шеф Кабинета Патријарха српског;

протојереј Игор Јакимчук, заменик председника Одељења за спољне црквене везе Московске Патријаршије; протојереј-ставрофор Милош Тришић; презвитер Николај Васин, секретар председника Одељења за спољне црквене везе Московске Патријаршије; протођакони Стеван Рапајић, Драган Радић и Радомир Врућинић, као и ђакон Николај Вуковић.

Светој Литургији присуствовали су др Ненад Поповић, министар без портфеља задуженог за међународну економску сарадњу и област друштвеног положаја Цркве у земљи и иностранству; др Владимир Рогановић, директор Управе за сарадњу са црквама и верским заједноцама при Министарству правде; академик Николај Мухин, народни уметник Руске Федерације; г. Александар Боцан Харченко, амбасадор Руске Федерације у Београду.

Патријарх Порфирије: Сусрет умрле кћери и Јаирове вере са Христом јесте слика победе живота над смрћу

После читања светог Јеванђеља, Његова Светост Патријарх је беседио: – У име Оца и Сина и Светог Духа. Браћо и сестре, све у нашем животу, у животу сваког човека, могло је да се деси, а можда и није морало бити. И то да смо овде данас сабрани, хвала Богу, десило се, али могло је бити и да се не деси, да неко од нас не буде присутан или, може бити, да је неко планирао да дође и да буде на овом сабрању, а да га данас нема. Међутим, постоји само једна ствар у животу сваког појединца која се мора десити. Сваки онај који се родио, он и умире. Једино што ни на који начин не можемо избећи јесте управо одлазак из овог света, што смрт, иако, руку на срце, свако од нас ако погледа у себе живи тако као да никада тај тренутак неће доћи. Иако нас све у нама и око нас уверава да смо и ми пролазни, иако видимо мноштво људи који ишчезавају испред нас, живимо тако као да имамо утисак да је то чаша која ће само нас мимоићи и која се само нама неће десити. Али, авај! Свако ко је дошао у овај свет, свако ко се родио из овог света ће отићи. То све показује да смрт најпре видимо као свог највећег непријатеља, као највећи проблем свој, а онда и да очигледно смрт није нешто што је природно и што припада нашем изворном бићу, него је нешто што је изван наше природе и накнадно придодато.

Зато и човек, али и људски род, од кад зна за себе све што чини кроз философију, уметност и науку чини са једним коначним крајњим циљем, а то је да ако може пронађе кључ за одгонетање тајне смрти и за победу над смрћу. То показује, дакле, да смо створени за живот. У нама постоји једна дубинска, неодољива и несавладива потреба да управо тог првог, последњег

и највећег нашег непријатеља победимо. Резултат је очигледан. Из деценију у деценију, из века у век, постоји прогрес, цивилизација напредује. И можда се понекад учинило неке да је дошао на праг разрешења тајне смрти, али по свој прилици никада неће доћи до тога, као што и није дошао. Неће доћи заправо до могућности да самим собом победи смрт.

Данашње Јеванђеље нам даје предукус разрешења тајне смрти како би заправо остао само живот, јер је то оно због чега смо дошли у овај свет, али створени не само да живимо у оквиру времена и простора, тј. у историји, него створени да живећи овде предокушамо вечност у вечности. У заједници љубави међусобно и у заједници са Богом живимо заувек у Царству Божјем, које постоји као нестворено да би било и простор нашег живота. Имамо, дакле, једну слику драматичну, слику човека који има болесну кћер и који трага за њеним исцељењем. Наишавши на Спаситеља, наишавши на Господа, препознавши у Њему силу која није од овог света, прилази Му са вером да оно што он сам не може учинити као човек, а за чим има потребу, може учинити за њега Бог. И заиста, епилог овог сусрета умрле кћери и Јаирове вере са Христом јесте то да његова кћер устаје из мртвих. Ово је слика и наших потреба и чежњи, и крста и бола, али и слика онога што носи у себи Христос, а то је живот, то је победа над смрћу. То је слика и Његовог Распећа, али и Његовог Васкрсења из мртвих, и то Васкрсења не због себе и за себе, него Васкрсења из мртвих за нас и због нас, јер Он јесте живот и носи живот у себи. Само ако смо спојени са Извором живота, са Животом, Извор може бити пренет и у нас, и у наше личности, и у људски род, а то, наравно, бива као дар Христов који постаје наш садржај, наша свакодневница и реалност наша кроз веру. Безброј пута је Господ, читали смо у Јеванђељу, чинио чуда, али никада не намећући себе, не намећући себе ни као живот, ни као љубав, него је даривао себе и све што је Његово онима који су пројавили веру и показали поверење у Њега. У том смислу свако чудо, а и тајна живота као највеће чудо, јесте реалност која је плод сарадње Живота и слободе човекове, сарадње Божје, сарадње Спаситеља нашег, који је већ све за нас учинио, и наше слободе, тј. нашег подвига. Слобода није тек апстрактно опредељење. Слобода значи опредељење, труд и напор да живимо у складу са тим опредељењем, једном речју, да живимо по Речи Христовој, по Јеванђељу Његовом. Вера без дела је мртва – каже апостол Јаков. Вера као израз наше слободе и опредељења за Христа, али и напор да живимо у складу са заповестима Божјим – и не само да се дешавало и да се дешавају чуда оздрављења и исцељења, него и чудо буђења из смрти – јесте нешто што у крајњој линији зависи од нас, јер нам је живот већ Христом дат унапред. Међутим, да ли ће Он постати наша реалност зависиће од нашег

опредељења, од наше вере. У том смислу, све је увек и само у нашим рукама, јер Господ је учинио, Он јесте Истина, Пут и Живот, и све то јесте, може и треба да буде наше. Саздани смо због тога, али је неопходно да имамо истинску и праву веру. Том вером и крвоточива жена, која је трагала за својим исцељењем годинама, само се дотакла хитона, одоре Христове, хаљине Његове, и већ је била исцељена. То показује да благодат Божја сама по себи дејствује и постоје делатна међу нама и у нама. Колико год имали препрека у свом животу, телесних – спољашњих и унутрашњих – духовних, уколико оне нису разлог нашег одустајања, него повод за улагање већих напора и интензивнијег подвига, дотаћи ћемо се, засигурно, те благодати која је ту у нама и поред нас. Духовно ћемо расти, превазилазити сваки недуг, сваку немоћ, сваку болест, сваки недостатак и што је најважније узрастати у љубави и у вери славећи Једног у Тројици Бога, Оца и Сина и Светог Духа, сада и увек и у векове векова. Амин.

Патријарх Порфирије: Црква као тело Христово јесте један, јединствени и непролазни организам

Беседећи на крају свете Литургије, Светејши Патријарх г. Порфирије је поручио: – Желим да честитам нашој браћи Русима што, ево, већ сто година овде, на овом месту, постоји овај храм у којем се од почетка Руси који су дошли у Србију окупљају и моле Богу све до данашњег дана. Границе Цркве или устројство Цркве је тако уређено да би се са Црквом боље управљало из пастирских и мисионарских разлога. Имамо разне Цркве организоване тако да свака на челу има свог епископа, онда и патријарха, а заправо је једна, саборна и апостолска Црква, Црква Христова у којој у потпуности важе речи Христове да нема Грка ни варварина, слободног ни роба, мушког ни женског, тј. да постоје појединачни и лични печати. Сваки човек је посебна икона Божја и има свој посебан печат, тј. има своје посебне, специјалне дарове који га разликују од других. Тако и свака породица има нешто изузетно, а онда и већа и шира породица. Сваки народ има неку своју посебност, неку своју различитост, неки свој посебан дар, једном речју, дар који је дат да би се кроз њега појавила и показала љубав у односу на онога који је различит и како би тај дар био одскачна даска за изграђивање јединства. Управо Црква као тело Христово јесте тај један, јединствени и непролазни организам, јесте Царство Божје, овде међу нама Црква Царства Божјег, а у пуноћи и у вечности Господ као Цар и Господ као темељ и осовина, као лоза око које не само да се сви окупљамо, него смо накалемљени на ту лози и из ње постајући са Њим једно сви и међусобно бивамо једно. Ја се радујем што овај храм, ево, пун век овде постоји, што се у њему служи Литургија и молим се Богу да га Господ сачува

до краја века. Нека је благословено, живели и честитам! Наш братски поздрав и љубав Светејшем Патријарху московском и све Русије, наша љубав и молитва и молба да се моли за нас! Нека Господ чува Руску Цркву и руски народ на многаја љета!

Руска црква у Београду – символ братских односа између српског и руског народа

Руска црква Свете Тројице на Ташмајдану представља један од најзначајнијих духовних и културних симбола руске емиграције која је у Србију после Октобарске револуције и грађанског рата у Русији донела богату културу и православну традицију. Да би задовољила своје духовне потребе, руска заједница, коју су чинили знаменити архијереји, интелектуалци, уметници и официри, покренула је иницијативу за изградњу храма. Црква је изграђена између 1924. и 1925. године према пројекту архитекте В. Т. Теофанова. Храм је посвећен Светој Тројици, а његова архитектура инспирисана је традиционалним руским православним стилем. Руска црква у Београду није била само место богослужења, већ и културни центар руске емиграције, место окупљања, духовне утехе и очувања руског идентитета. У храму су се одржавале разне културне и образовне активности, концерти, предавања и изложбе. Руска црква представља значајан историјски споменик. У њој се налази гроб генерала П. Н. Врангела, команданта руске Беле армије. Верни народ престонице радо посећује руску цркву и поклања се њеним светињама, чудотворним иконама Свете Ксеније Петроградске и Свете Матроне Московске. У храму се чува део шала Светог царевића Алексеја Романова. Храм представља трајни символ братских односа између српског и руског народа и сведочанство о заједничкој историји и православној вери.

Руска црква је добила нови сјај захваљујући раду познатог руског сликара и иконописца Николаја Мухина, чије дело краси и храм Светог Саве на Врачару. Професор Мухин је члан Руске академије уметности и добитник више националних и међународних награда за свој рад. Његова дела су препозната широм православног света и сматра једним од водећих савремених уметника који настављају традицију византијске и руске православне уметности. Заједно са групом руских уметника, академик Мухин је за само седам месеци осликао преко 520 квадратних метара фресака, уз надзор протојереја Виталија Тарасјева, старешине Подворја Московске Патријаршије у Београду, као и финансијску помоћ ктитора храма др Ненада Поповића, министра задуженог за међународну економску сарадњу и положај Цркве у земљи и иностранству, коме је данас Митрополит волоколамски г. Антоније уручио

орден Преподобног Андреја Рубљова Иконописца. Зидове храма красе сцене
еља Његових, посебно место
ика.

play: inline-block; width: 0px;
RES_start">

spc.rs